

[Boligministeren]

sætte til boligformål. Heri ligger for det første ønsket om, at der skal være et varieret boligmarked, så enhver husstand har mulighed for at vælge imellem en ejerbolig, en andelsbolig, en lejebolig og ældreboliger, og at dette ikke bare er gold teori, men at der rent faktisk også bygges boliger af en sådan karakter, at enhver får en reel valgmulighed.

Der ligger også i det, at der står »under hensyn til økonomiske ressourcer«, at der naturligvis, som det også har været nævnt fra flere ordføreres side i dag, skal være indbygget en social sikkerhed under de familier, der ikke har de økonomiske muligheder for at betale den faktiske husleje, men har behov for subsidier af den ene eller den anden art. Vi skal naturligvis bibeholde subsidier for denne svagt stillede del af befolkningen.

Men når det er sagt, vil jeg også gerne sige, som bl.a. hr. Jørgen Estrup så helt rigtigt påpegede, at vi i dag – og det uanset om det er lejeboliger eller ejerboliger, vi retter vores opmærksomhed imod – er nået dertil, at der vel ikke er én af os, der aner, hvad en bolig i realiteten koster. Vi har alle sammen – uanset om det er på ejerboligområdet i kraft af rentefradragsretten, eller om det er inden for lejeboligområdet i kraft af de forskellige boligstøtteordninger – så mange års opsparede subsidieordninger, at det er utrolig svært at røre ved dem. Det er som et edderkoppespind. Tager man fat i én af trådene, ryster man hele nettet, og andre vil med rette komme og sige, at det er kommet til at gå ud over dem.

Og derfor vil denne boligpolitiske redegørelse også afspejle, at der naturligvis er tale om en afvejning på alle områder. Som det også er beskrevet i redegørelsen, har vi en målsætning – det vil jeg gerne sige til fru Kirsten Jacobsen – om et frit, men samtidig socialt afbalanceret boligmarked, men denne kan ikke nås fra den ene dag til den anden. Der er under alle omstændigheder tale om en langvarig forandringsproces, og det er vigtigt – det vil jeg gerne understrege her – at denne kommer hurtigt i gang.

En bevægelse hen imod et frit boligmarked vil samtidig fremme den nødvendige mobilitet – det har flere af ordførerne også været inde på – og dermed fjerne en del af de nuværende hindringer for en bedre udnyttelse af de eksisterende boliger, ikke mindst til fordel for de yngre, som også gerne skulle have mulighed for at få

rimelige, også større, boligforhold, end de har i dag.

Det, der ligesom har været kernepunktet i min boligpolitiske redegørelse, har været det, som den mange gange her i dag nævnte Ølgaardrapport har peget på. Det er også en af de senere dage blevet underbygget af den rapport, som er kommet fra AKF, at nybyggeriet nu må siges at være ved at nærme sig et punkt, hvor det er ved at være nok med den konstante stigning, som vi har været vidne til i en årrække.

Denne redegørelse lægger vægten på den meget store boligmasse, vi har i eksisterende boliger – ca. 2 millioner, mange af meget god kvalitet, desværre også mange af en uhyre dårlig kvalitet; men fælles for dem alle er vel, at de som regel er ganske velbeliggende, og det er boliger, som vi ikke bare uden videre samfundsmæssigt kan se på faktisk forfalder dag for dag, bl.a. også i kraft af, at huslejerne i mange af disse ældre boliger er på et niveau, hvor det simpelt hen er umuligt at vedligeholde dem, således som vi gerne så at det blev gjort.

Derfor lægger den boligpolitiske redegørelse også megen vægt på, at man prøver at vende indsatsen bort fra det, som vi har gjort i mange år – med stor ret i de første år, men måske med mindre ret i de senere år – nemlig en meget, meget stor kvote for ikke mindst støttet byggeri, til at vi nu også giver mulighed for øget vedligeholdelse af den eksisterende boligmasse og også for, at der igen kan opføres forskellige former for privat byggeri, således at det varierede boligmarked, som jeg på regeringens vegne har givet udtryk for at vi ønsker, igen kan blive en realitet.

Det er fra en række ordføreres side blevet nævnt – og det er også underbygget af bl.a. Entreprenørforeningen, som jo har en helt naturlig interesse i at komme med et sådant synspunkt – at en sådan nedskæring måske kunne give risiko for øget arbejdsløshed. Det er klart, at en nedskæring i det støttede nybyggeri, hvis man ser dette som en enkeltstående ting i sig selv, naturligvis vil medføre noget sådant. Men som redegørelsen også påpeger, giver det, der jo er tale om bl.a. i konsekvens af den lovændring, vi gennemførte i foråret i forbindelse med ændringer i realkreditloven, hvor det igen blev muligt at udføre privat udlejningsbyggeri, jo også anledning til øget efterspørgsel efter arbejdskraft.